

Zápis z 8. zasedání Stálé komise pro sdělovací prostředky ze dne 2. 4. 2008

Poslanec Vítězslav Jandák: Situace vypadá velmi zvláště. To jsem ještě nezažil, aby se dostavili zatím jeden, dva, tři členové mediální komise. Samozřejmě je to Grebeníček, je to Bratský, je to Jandák a Zbynda, Kladivo strany ODS, je tady. Zbyndo, pojď si sednout. To znamená, že jsme čtyři, ale pořád nám dva schází, abychom byli usnášeníschopní. Já si myslím, že dnešní jednání bude takové velmi svižné. Pěťa Pleva, já ho vítám. To je pořád pět. Přichází včas, ale pořád je nás málo. Nepřišel někdo? Jeden, dva, tři, čtyři, je nás pět. Jsme pořád neusnášeníschopní.

To je špatné, ale přesto si dovolím navrhnout program. Nebudeme moci přijímat usnesení, ale aspoň v rychlosti, protože je tady veřejnost, tak si myslím, že je dobře, když projdeme body, které v podstatě projednáváme. Všichni členové je dostali. Jsou seznámeni s materiálem. Nějaký alespoň částečný výstup pro veřejnost z toho bude. Já nevidím přes pana kameramana. Doufám, dokud dýchám, že někdo přijde. Nepřišel. Nevadí.

Takže, kolegové, konstatuji, že jsme neusnášeníschopní, leč to nevadí. Jsme nadšení a budeme se alespoň trochu probírat materií, kterou máme. Na dnešní jednání máme body.

Je to Informace o dopise premiéra, ve kterém reaguje na 12. usnesení naší rady a můj dopis jemu. Dále je to Informace o stížnostech, které došly na mediální komisi. Za třetí. Přebrání záštity nad manifestem 2008 a za čtvrté Informace o posledním zasedání Stálé komise pro rodinu a bod pět je různé.

Takže, dámy a pánové, abych vás informoval o bodu č. 1. Můžeme souhlasit, ale jsme neusnášeníschopní. Souhlasíte tedy s tímto? Souhlasíte. Zbyndo, souhlasíte? Míro, Pavle, souhlasíte? To je Olinka Zubová, Strana zelených. Jsme usnášeníschopní. Děkuji. Příště chodte zelení včas. Jste vzorem pro nás pro politiky, tak se podle toho chovejte. Děkuji mockrát. My si z vás bereme ve všem vzor. Takže, Olinko, já už jsem tady začal body, které budou. S tím tě Petr Pleva seznámí.

Já nechám hlasovat, jestli souhlasíte, dámy a pánové, s programem. Ano, takže souhlasíme.

Takže bod č. 1 je

Informace o dopise premiéra, ve kterém reaguje na 12. usnesení

Komise obdržela ze 7. 12. 2007 dopis, v němž se na nás obrátilo šest někdejších členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání s tím, že Nejvyšší správní soud zrušil jejich nezákonné odvolání z roku 2003 a vrátil věc předsedovi vlády k dalšímu řízení. Mediální komise se proto obrátila, když s tím byla seznámena, na premiéra Topolánka s dotazem, jak hodlá věc řešit. Minulý týden obdržel předseda mediální komise, což jsem já, dopis od premiéra a jestli dovolíte, není dlouhý, já vás s ním seznámím. Myslíte, že pro veřejnost to není potřeba? Nevím, jestli bude procítěný, když je od předsedy vlády, ale bude nějaký.

Takže píše: „Vážený pane předsedo, odpovídám na váš dopis ve věci pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2007, kterým se ruší rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. 4. 2003 o odvolání členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

Dovolte mi, abych situaci nejprve zrekapituloval. Dne 3. 4. odvolal tehdejší předseda vlády pan Vladimír Špidla všech 13 členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Učinil tak na podkladě usnesení č. 368 ze 2. 4. 2003 13. schůze Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, která navrhla předsedovi vlády, aby neprodleně odvolal Radu pro rozhlasové a televizní vysílání z důvodu opakovaného závažného neplnění povinností uvedených v § 5 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Šest níže jmenovaných odvolaných členů rady napadlo správní žalobou postup předsedy vlády. Ostatní odvolaní členové rady včetně jejich předsedy správní žaloby nepodali. Městský soud v Praze nejprve rozsudkem ze dne 27. 5. 2005 žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 30. 11. 2006 tento rozsudek pro jeho nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu pak vydal Městský soud v Praze dne 24. 5. 2007 rozsudek, kterým rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3. 4. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V rozsudku se uvádí, že rozhodnutí předsedy vlády o odvolání členů rady musí mít náležitosti správního rozhodnutí, zejména musí obsahovat odůvodnění, přičemž napadená rozhodnutí tuto náležitost v potřebném rozsahu neobsahují. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 6. 2007.

Podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, je funkční období členů rady šest let, přičemž do funkce člena rady nemůže být navržena a jmenována osoba, která již po dvě po sobě jdoucí funkční období, popřípadě jejich části, vykonávala funkci člena rady. V souladu s tímto zákonným ustanovením odvolaným členům rady v mezidobí jejich funkce zanikla uplynutím funkčního období.

Pan Zdeněk Dospiva byl členem rady od 22. 5. 2001, pan Pavel Foltán byl členem od 28. 2. 2001, pan Josef Musil byl členem rady od 9. 7. 1994, pan Jiří Novotný byl členem rady od 9. 7. 1994, pan Petr Štěpánek, zde přítomný, byl členem rady od 9. 7. 1994 a pan Petr Žantovský byl členem rady od 12. 12. 2000. Panu Josefu Musilovi, panu Jiřímu Novotnému a Petru Štěpánkovi, kteří vykonávali funkci druhé funkční období, tak zanikla funkce dnem 9. 7. 2006 a panu Petru Žantovskému zanikla dnem 12. 12. 2006 a Pavlu Foltánovi zanikla dnem 28. 2. 2007 a panu Zdeňku Dospivovi datem 22. 5. 2007.

Vážený pane předsedo, vzhledem k tomu, že rada ve složení, v jakém existovala ke dne 3. 4. 2003, již neexistuje, zanikla možnost v současné době realizovat usnesení Poslanecké sněmovny. Zákon nepřipouští zánik členství v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání se zpětnou účinností. Odvolaným členům Rady pro rozhlasové a televizní vysílání tedy jejich členství zaniklo ke dni uplynutí funkčního období.“

Slyšeli jste dobře. Ten konec je napínavý. Předseda vlády tedy vyjádřil souhlas se stanoviskem Nejvyššího správního soudu a z toho vyplývá několik dalších problémů. Výše uvedeným členům nepochybně náleží za dobu, kdy byli členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, tedy do ukončení jejich mandátu, funkční odškodnění. V této věci se budou muset ovšem dle mého názoru obrátit na úřad Rady pro rozhlasové a televizní vysílání s žádostí o patřičnou finanční náhradu. Toto nám nepřísluší, ale napovídat můžu.

Vyvstává však další otázka, zda se rozsudek Nejvyššího správního soudu týká pouze těch členů rady, poslouchejte, kteří se proti protiprávnímu kroku tehdejšího předsedy vlády odvolali, nebo zda se týká všech odvolaných členů rady. Za další. V dopise ze 7. prosince odvolaní členové rady upozorňují na možné konsekvence společenské a právní, neboť podle extenzivního výkladu situace mohla mít Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v období mezi dubnem 2003 a květnem 2007 19, možná až 25 členů. Na tuto otázku, která by mohla zpochybnit celou řadu rozhodnutí rady v uvedeném období, bohužel neznáme odpověď a nenaznačuje ji ani rozsudek Nejvyššího správního soudu, ani vyjádření předsedy vlády.

Mediální komisi samozřejmě nepřísluší vykládat zákon a protože se jedná o zcela zásadní téma, jež by mohlo mít na českou mediální krajinu mimořádný dopad, tak já bych doporučil, jestli se ke mně kolegové připojí, abychom se obrátili na dva nezávislé orgány, a to je Parlamentní institut a Ústav státu a práva s žádostí o právní stanovisko k tomuto problému.

To je, vážení kolegové, dámy a pánové, mé vyjádření v úvodu k tomuto bodu a teď bych otevřel rozpravu. Hlásí se Petřa. Hovoř.

Poslanec Petr Pleva: Sice se můžeme neustále obracet na nějaké orgány a hrát si tady na arbitra, nicméně si myslím, že tato role nám nepřísluší. To bylo usnesení Poslanecké sněmovny. Poslanecká sněmovna se tímto usnesením obrátila na premiéra a premiér radu odvolal, protože podle zákona to může učinit jedině premiér na návrh Poslanecké sněmovny. Ale tím orgánem, kdo odvolával, byl premiér, tudíž je to mezi radou a premiérem. Já netuším, proč bychom si měli dělat nějaké další rozbory. Na nás se obrátili členové rady. My jsme se zeptali premiéra, protože nic jiného jsme nemohli udělat. Dostali jsme odpověď. Teď je to na premiérovi, ať se s tím nějak popasuje. Já si myslím, že by bylo rozumnější, abychom tuto informaci, tento dopis premiéra vzali na vědomí a tím tuto kauzu ukončili.

Poslanec Vítězslav Jandák: Jestli tomu rozumím, názor pana kolegy Plevy je nedotazovat se dál na Parlamentní institut a Ústav státu a práva. (Debata mimo mikrofon.) Já jsem tady mladý poslanec a rád bych se tu něco dozvěděl. Zatím se mi to moc jasné nejeví. Rozprava neustále, kolegové, běží. Prosím názory dalších kolegů. Pan kolega Grebeníček.

Poslanec Miroslav Grebeníček: (nemluví na mikrofon, velmi špatná slyšitelnost nahrávky) V podstatě by se dalo souhlasit s přístupem Petra Plevy. Mám obavy, že se situace tím nevyřeší. (nahrávání vypnuto úplně)

Poslanec Vítězslav Jandák: (nemluví na mikrofon, není slyšet)

Poslanec Miroslav Grebeníček: To mají zachycené jiným způsobem. Děkuji, pane předsedo. Pokud naznačuji, že si uvědomuji, o jakou sestavu tam jde a my jsme měli s nimi co dočinění, tak teď jsem tady vlastně do jisté míry přidržel naznačil, že vnímám například jednoho z členů rady pana Štěpánka, nebo si vzpomínám a prosím vás, kdybych to měl propojovat politicky, tak to je nekorektní, ale asi si uvědomujete, kam třeba vy se profilujete,

pokud ještě to běží. Nebo si vzpomínám. Tam byl pan Musil, mimořádná osobnost třeba profesor Uhlíř. Ten přece digitalizaci a tyto věci spouštěl, člověk, který něco uměl, že ano.

Já bych mohl pokračovat. Třeba paní Macková, že ano. Jestli se nemýlím, tak to bude ještě takový zvláštní případ, protože pak byla zase zvolena, a možná jste byli dva, víc vás asi nebylo, že ano. Říkám to z toho prostého důvodu, že to, co se odehrálo, nás mnohé překvapilo a jsem rád, že jsem tomu nenapomáhal, ale živě si uvědomuji, kdo se mimořádně ve věci angažoval. (diskuse mimo mikrofon) Dobře, všichni, tak to je.

Takže já poctivě říkám, že to je opravdu dílo tehdejšího premiéra Vladimíra Špidly, že se mimořádně angažoval a právní úkony se snažil kontrolovat Cyril Svoboda, ale taky Pavel Dostál se v tom namočil. Jenom, prosím vás, pro pořádek, že jsme si uvědomovali jak vás, teď tady říkám někteří z té doby ještě sedíte, tak ty, kteří se do toho pustili. Jak to bývá ve Sněmovně, tak se hlasuje a dopadlo to, jak to dopadlo. Teď samozřejmě navazuji na pana předsedu, který ty věci otevřel. Já si myslím, že asi přece jenom, a teď, Petře, zkus mě kontrolovat, že asi to dopadne, že nějaké usnesení pochopitelně Sněmovny bude.

Poslanec Vítězslav Jandák: Já si to myslím, že do toho vstupuji. Tady, Petře, nejde o to, že to v podstatě necháme. Tady nejde o nás, řekněme o radu minulou, jsoucí a budoucí, ale jde o to, že ve hře jsou jiné subjekty. A tyto jiné subjekty se mohou otočit právě na to, že stav byl v té době – bylo jich kolik? 9, 19, 25? To znamená, že my musíme mít odpověď a myslím, že i tato Sněmovna musí mít odpověď na to, jak vůči těm třetím, kteří mohou klást určité podmínky, otázky a nebo z toho vyplývající věci, jak na to odpovídat. Proto si myslím, že jsou tady dvě instituce, jako je Parlamentní institut a Ústav státu a práva, který by na to měl odpovědět.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Pane předsedo, jestli můžu doplnit.

Poslanec Vítězslav Jandák: Ano, já se omlouvám.

Poslanec Miroslav Grebeníček: To je dobré. Já jsem to zase ocenil. Mě to trochu povzbudilo, ale půjdu do finále vstupu. Určitě se v usnesení musíme dopracovat k tomu, a teď je to vysloveně pracovní hypotéza, že tam opravdu asi bude muset být konstatováno, že rozhodnutí je právně relevantní a závazné pro všechny, kterých se to dotýká. Co jiného chcete dělat, když máte rozhodnutí soudu po všech peripetiích.

To druhé. Pokud byli odvoláni konkrétní členové rady, kteří nebyli následně zvoleni a jsem rád, že pan předseda na ty jemnosti upozorňuje, v délkách období, kdy končí a tak dále, to musíme precizovat, abychom se třeba nedopustili něčeho, za co bychom se potom někdy třeba červenali. Jestli říkám to odvolání, tak musíme konstatovat, že jim náleží nějaká částka. Ale to si vůbec nemůžeme my osobovat právo rozhodovat. Podle mého názoru to je tak zralé někde na Ministerstvo financí, ať si to prostě konzultuje a řeší. Pokud vy se nerozhodnete tlačit na pilu zase soudní cestou. Říkám druhý okruh. Třetí okruh a tím skončím.

Třetí okruh. Vzpomněl jsem si a navázal jsem na pana předsedu. Funkční období členů, kteří byli neplatně odvoláni a já se přiznám, že jsem si pro jistotu vytáhl dobové dokumenty, protože tady mám třeba někoho, kdo byl podpisem Václava Klause zvolen. Pak tady mám s podpisem Špidly odvolán a následně s podpisem Špidly zase prostě jmenován. Čili naznačuji, že v některých případech, snad jich nebude moc, je to ještě složitější a jemnosti se tam prostě musí promítnout. Jiná cesta není. Pokud se týká úvah třetího okruhu pro případné usnesení Sněmovny, nikdo jiný to z nás nevezme, tak naznačuji i tento třetí okruh. Zatím hodně kostrbatě, ale mám pocit, že bychom v intencích mohli pokračovat.

Poslanec Vítězslav Jandák: Hned dám slovo Petrovi a potom Brát'ovi. Já si myslím, že nikdo ani nemůže zpochybňovat, aby tito lidé nebyli, když i premiér konstatuje, že byli do konce svého volebního období, že musí dobít zaplacení. To je jedna věc. To si samozřejmě myslím, že je v pořádku.

Ale věc je druhá, že znova se musí vyjasnit, jak v tom meziobdobí, jestli jich bylo opravdu pětadvacet, devatenáct. Kolik jich bylo? Protože to není proto, abychom si tady hráli nějaký ping-pong, ale proto, co jsem řekl už při svém prvním vystoupení, že může do toho může vstoupit třetí, různí vysílatelé, a může zpochybnit rozhodnutí, které v té době udělala ta či ona rada. Proto na to se ptám a proto na to bych chtěl mít nějakou odpověď. Promiňte, to byl můj vstup. Děkuji kolegovi Grebeníčkoví. Petře, máš slovo.

Poslanec Petr Pleva: Jedna věc, už to zde v podstatě zaznělo – tento dopis premiéra je jednoznačným vyjádřením jakési zodpovědnosti a právního názoru, že Rada zůstala, tudíž by měla mít vyplacen ušlý zisk. Pokud by se k tomu vláda neodhodlala, pak i tento dopis je pro radní velkým argumentem u soudu, kde vlastně už to samo přiznání faktu předsedou vlády hovoří ve prospěch vyplacení.

Co se týče ovšem dalšího zjišťování a právních rozborů o dalším stavu a legalitě a legálnosti a dalších věcech, já bych prosím velmi varoval před tím, abychom dále pokračovali v této kauze, protože jakmile si budeme dávat další a další rozborů, jen dáváme návod k tomu, aby někdo zpochybňoval platný právní vztah, aby zde vznikala právní nejistota mezi provozovateli vysílání.

Sebelepší právní rozborů, které si uděláme, stejně nic nezmění na tom, že někdo, pokud se bude cítit poškozen rozhodováním Rady a bude chtít zpochybnit fungující právní stav na základě této kauzy, pak to učinit může, i když budeme mít tisíc rozborů, že to učinit nemůže. Protože u nás nerozhodují advokátní kanceláře, ani parlamentní instituty, ale pouze nezávislé soudy. Stav je takový, že dokud to nikdo nezpochybní, bere se, že ten stav je v souladu s právem; pokud by některý subjekt zpochybnil, že tehdy Rada vlastně byla odvolaná, neodvolaná, nehlasovala o rozhodnutích, i když jako by byla ve funkci, pak by to někdo musel zpochybnit a napadnout konkrétní dotyčné usnesení Rady u soudu a ten by to musel řešit.

My tím, že budeme v této kauze pokračovat, budeme si dělat další rozborů, tak jim dáváme návody k tomu, aby to někdo učinil. A to je věc, kterou si osobně nepřeji. Nepřeji si zpochybňovat mediální prostředí v této republice, takže proto budu proti tomu, abychom dále v této kauze pokračovali, a budu hlasovat pouze pro usnesení, že stálá komise bere na vědomí dopis premiéra.

Poslanec Vítězslav Jandák: Já děkuji. Teď má slovo Petr Bratský, pak navrhuji dvě usnesení.

Poslanec Miroslav Grebeníček: (Nezapnutý mikrofon, nebylo slyšet.)

Poslanec Vítězslav Jandák: Teď má slovo kolega Bratský.

Poslanec Petr Bratský: Já jsem několikrát řekl, že se necítím být soudcem a nikdy bych jím být ani nechtěl. Přesto si dovolím navrhnout usnesení pro naši komisi v jedné věci, a to, že komise by měla Sněmovně ve svém usnesení doporučit uznat chybu tehdejší Sněmovny, vyplatit ušlý zisk těm, kteří se odvolali, ať se to projedná na plénu jako bod, který jasně stanoví, že budou vyplaceny odměny většině těm, kteří se odvolali, kdy bylo konstatováno soudním rozhodnutím, že přišli o peníze, které dostat měli. To za prvé.

Za druhé. To zpochybňování v době – Petr Pleva už o tom hovořil, já se domnívám, že je to podobné jako u různých akciových společnostech, když se přou a jednou odvolají správní radu, nechají dozorčí radu, jednou se odvolá dozorčí. Dochází tam k různým arbitrážím a zpochybňování různých rozhodnutí a vždy soudy rozhodly tak, že ten orgán, který byl zvolen a působil, jeho rozhodnutí byla platná.

To bohužel myslím si, že v té době, když vláda a Sněmovna někoho najmenovala a ta Rada pracovala v nějakém mezidobí, byť ta druhá pracovat nemohla, soud pak řekl, že došlo k nějaké chybě, tak v té době, kdy nějaká Rada zvolená působila, tak její rozhodnutí podle mého soudu jsou platná. Jestli se odvolají původní členové Rady a budou se chtít do toho nabourávat, já osobně bych to nedoporučoval. Když jsem nad tím hodně přemýšlel, myslím si, že bychom opravdu mohli zpochybnit pak téměř všechno, co se kdy kde dělo. To je můj názor.

Poslanec Vítězslav Jandák: Dobře. Petr Pleva.

Poslanec Petr Pleva: Chápu Petra Bratského a jeho dobré úmysly. Nicméně bych chtěl upozornit, že Poslanecká sněmovna není správní rada České republiky. Pokud něco můžeme přirovnat ke správní radě České republiky, pak je to vláda, nikoli Poslanecká sněmovna. Poslanecká sněmovna nemůže rozhodnout, že někomu budou vyplaceny peníze. To skutečně nejde. Museli bychom na to přijmout napřed speciální zákon, který zmocní Poslaneckou sněmovnu takto vyplácet peníze. Pokud vím, žádný takový zákon neexistuje. Takže toto usnesení, byť jsme ho přijali, bude pouze cárem papíru a jenom se zesměšníme. Prosím, abychom tak nečinili.

Myslím, že argument pro radní, kteří se odvolali, tento dopis je tak silný argument, že jakýkoli soud, kdyby nedošlo k automatickému vyplacení peněz, tak soud to udělá. Myslím, že o to šlo, abychom aspoň dodatečně vyjádřili jakousi lítost nad tím, že Sněmovna učinila tento protiprávní krok a jim se dostalo alespoň takovéto satisfakce. Nicméně abychom dál skutečně sami přispívali ke zpochybňování právních vztahů, proti tomu bych velmi varoval.

Pokud chcete, dejme usnesení, že stálá komise Poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky konstatuje, že v této kauze postupovala jak Poslanecká sněmovna, tak předseda vlády protiprávně a dopis bereme na vědomí.

Poslanec Vítězslav Jandák: To je jedna varianta. Pak druhé řešení.

Poslanec Petr Bratský: Já myslím, že Petr mě nepochopil. Já jsem právě chtěl, aby Sněmovna svým usnesením konstatovala chybu Sněmovny. To nikdo jiný udělat nemůže. Soud rozhodl, Sněmovna by to měla uznat. Tak, jak jsi to řekl, je správné. Já jsem chtěl, aby v našem usnesení zaznělo, aby Sněmovna přijala usnesení, že uznává tehdejší chybu, kterou vznikla škoda někomu, a druhou věc, jestli to vyplatí vláda, nebo ministerstvo, stejně ministerstvo je součástí vlády.

Poslanec Vítězslav Jandák: Pánové, nezlobte se, že do toho vstupuji. Vy jdete a mluvíte o věcech, které nejsou podstatné. Vy si chcete sypat popel na hlavu. To je hezké, ale mně jde o to, že dnes už je nezpochybnitelné, že lidé, kteří vypadli z Rady, budou muset – a potvrzuje to i dopis premiéra – dostat peníze zaplacený. Ale zapomínáme pořád na jednu věc. Ne kdo je vinen, dobře – Sněmovna, Špidla. Budeme hledat viníky. Ale vznikl tu stav – a tady bych tě rád opravil, že když jsi v představenstvu, tak jsi od do a to je zápis do obchodního rejstříku. To nejde. To znamená, že tady najednou tímto rozhodnutím soudu se zmnožila Rada a oni byli nadále členy plus tito byli členové. Teď jde o to, jak kdo hlasoval. A ten třetí, o kterém mluvím, ať už je to nějaký vysílač, rozhlasová stanice, kdokoli, se bude ptát.

Proto jsem chtěl, kdyby se toto stalo, nedej bůh a historie se opakuje, abychom tady k tomu měli vyjádření Parlamentního institutu. Nerozsmazávat to, nedělat z toho aféry, ale vědět a být připraven na situaci, kdy to někdo zpochybní, protože přijdou za námi, přijdou za Radou. To znamená nikoli skandalizovat. Všichni chceme klid v mediální sféře. Ale mít nějakou materii v ruce, právní, velice silnou, která nám vysvětlí, jak reagovat v případě, kdy padne otázka, dojde k nějaké kauze a bude se to týkat období, kdy podle vyjádření tohoto soudu Rada měla dejme tomu až dvacet pět členů. O toto mi šlo. Nikdo nezpochybňuje to, že mají dostat zaplacený, že to byla pitomost. Takových se v historii stane moc.

I ten dopis premiéra potvrzuje, že lidé musí být zaplacení. O to tu už dnes nejde. Jde jen o to, abychom měli ošetřeno, jak reagovat na období, kdy Rada mohla mít dvacet pět členů.

Proto navrhuji řešení, abychom se obrátili na dva nezávislé – Parlamentní institut a Ústav státu a práva, aby nám to vysvětlily, jak na to reagovat a jak být připraveni.

Druhé resumé říká Petr – vzít na vědomí. A to je všechno. Dobře. To jsou dvě. Ještě pan poslanec Grebeníček.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Jenom chci navázat, pane předsedo, na vás. Sám nebazíruiji na tom, jestli budeme brát něco na vědomí nebo si sypat popel na hlavu nebo jenom konstatovat, že jde o relevantní kroky, které vnímáme, atd. Ale to, co otvíráte, je opravdu budoucnost, současnost a budoucnost. To je velký průšvih, protože podle toho, co jste řekl, každý logicky chápe, že se může leckdo, kdo se cítí dotčen rozhodnutím Rady v období, které posuzujeme, obrátit na soud a zpochybnit jednotlivá rozhodnutí. Jsou tady členové Rady, je zde předseda.

Já se domnívám, že to byly tisíce rozhodnutí, vážení. Možná deset tisíc rozhodnutí, pokud si mohu dovolit takto zaimprovizovat. Vážení, a to pan předseda trefil hřebík na hlavičku, to by došlo následně ke kolapsu v mediální sféře. Samozřejmě včetně procesu digitalizace.

Jestli si pan předseda ty věci promýšlel a navrhuje konkrétní kroky, tak si myslím, že to bychom nechytali býka za oháňku, ale za rohy. Tomu bych rozuměl.

Poslanec Petr Pleva: Konkrétní kroky, které jsou ale úplně k ničemu. Copak soud bude přihlížet nebo co my uděláme s tím, že budeme mít rozbor? Když se někdo obrátí na soud, tak to bude řešit soud. Nebude to řešit ani Parlamentní institut, ani žádná advokátní kancelář. To budeme mít jen pro sebe a budeme si říkat, že je to bezvadné, že to máme. Ale co s tím bude? Jaký z toho bude výstup? Proč máme někomu dávat zbytečnou práci, ze které nebude žádný výstup? Jestli to někdo zpochybní, bude rozhodovat soud. Tečka.

Poslanec Vítězslav Jandák: Já si myslím, pane kolego, že prvně, než dojdeme k soudu, tak se jde na Radu, pak se jde na komisi, nebo pak se jde znovu na Radu a pak se jde k soudu. My když budeme moci tomu dotyčnému, který s nějakou kauzou přijde, odpovědět a nebudeme muset docházet k soudu. Já to myslím proto. Já nevím, já si myslím, že já sám se v té situaci nevyznám. Nemá cenu, abychom se tady teď přetlačovali. Ty navrhuješ jedno řešení, já navrhuji další usnesení. O tom budeme v tomto velikém počtu zúčastněných poslanců hlasovat.

Poslanec Petr Pleva: Faktická reakce. Řekněme si - já jsem to nechtěl takto říkat, ale řekněme si to zcela polopatě. Je tady účastník XY, který dostal pokutu 200 tis. Kč za něco od Rady, a teď říká „tato situace je zajímavá, mohl bych se obrátit na soud, ale bude mě to stát právníky, bude mě to stát soudní poplatky a další věci, já nevím, jestli to vyhraji, já možná

k těm 50 tisícům, co jsem zaplatil, dám ještě 20 tisíc nebo 30 tisíc“. Ve chvíli, kdy mu takto na stříbrném podnose dáme rozbor, který jako každý parlamentní tisk bude veřejný, že to skutečně bylo protiprávní, a on se může bezpochyby odvolat k soudu, tak co udělá? Samozřejmě to udělá. My tím přispějeme ke zpochybňování právní jistoty všech provozovatelů. Jestli to chcete udělat, klidně pro to hlasujte, já pro to hlasovat nebudu.

Poslanec Vítězslav Jandák: Na to máte plné právo, pane kolego, ale tady jde také o jednu věc, že v určité době tam mohlo být až 25 členů a hlasuje se a nadpoloviční většina byla pro to rozhodnutí, nebo nebyla pro to rozhodnutí? Tak jak to bylo? Ti lidé byli nadále členy.

Poslanec Petr Pleva: Vy jako sociální demokracie jste způsobili tuto situaci svým protiprávním rozhodováním a teď ještě chcete, aby ten marasmus pokračoval. Na to už nemám slov.

Poslanec Vítězslav Jandák: Proč jste tak rozčilený, pane kolego? Já jsem tady v té době neseděl. To se na mě nezlobte. A prosil bych, vždy jsme v této komisi mluvili slušně a neklesali jsme na tuto úroveň. Já v tom žádný marasmus nehledám. Já se v tom jenom nevyznám. A vy chcete zase strčit hlavu do písku a vykašlat se na to. Tak to ne, pardon. Prosím.

Poslanec Bratský: Za prvé si myslím, že nic nebrání panu předsedovi, aby si ty rozборы nechal udělat i sám navíc. I kdybychom hlasováním náhodou rozhodli, že ne, tak pokud pan předseda bude chtít, tak si je nechá udělat, protože na to má jako poslanec právo a prostě mu je udělají a hotovo.

Nicméně já jsem se chtěl zeptat ještě na jednu věc, možná někoho z účastníků, možná pana Štěpánka, když ho tady vidím. Bylo vám bráněno se zúčastňovat jednání Rady v té době, když jste byli odvoláni, kdy jste to zpochybnili a chtěli jste tam třeba jít a říci „my se cítíme být členy Rady, my bychom se toho zasedání rádi zúčastnili“. Bylo vám nějak bráněno, abyste se ho v té době zúčastnili? Pro mě to je docela důležité, abych věděl, jestli byla určitá iniciativa se zúčastňovat a tvářit se, že jsem členem a ne se tvářit a být o tom přesvědčen, a třeba jsem byl vykázan. To je pro mě důležité vědět, jestli to tak bylo, nebo jestli jste to prostě vzali tak, že někdo nás odvolal, my se odvoláváme k soudu, jdeme soudní cestou a prostě si

tam necháme ty lidi, které si nově najmenovali, ať si rozhodují. To bych v této chvíli rád věděl.

Poslanec Vítězslav Jandák: My jsme nehlasovali, jestli může mluvit, ale já myslím, že může. Ještě doplňující – prosím.

Poslanec Grebeníček: Znovu říkám – já to tady nechci vést v politické rovině. Kolega Pleva už odešel, škoda, takže na to téma nebudu pokračovat. (Poslanec Vítězslav Jandák: Protože jsem ho politicky vyluftoval.) Možná. Ale nechtěl jsem přilévat olej do ohně.

Jestli zákonodárný orgán, který má dělat zákony, se nepřipraví kvalifikovaně, jak to chce předseda pro možné varianty vývoje, tak je to špatný orgán a vy byste byl špatný předseda. Čili jdete správnou cestou. To za prvé.

Za druhé – nejsem právník, ale tak, jak jsem kolem sebe měl třeba kvalifikované lidi, konzultoval jsem s nimi věci, mám na mysli spíše minulost, tak něco se vždy mluvilo o správním řádu, o šetření nabytí v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, které by měly být naplněny, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivých případech dotýká. Samozřejmě z přirozeného právního pohledu by bylo možné tyto žaloby označit za nemravné. Ale špičkový kumštýř to teď nemusí vědět. A má plné právo pro tyto dvě roviny si vyžádat expertizu a nemůže se nechat dehonestovat na půdě Parlamentu nebo mimo něj, že nekonal v době, kdy konat mohl. Takže já inklinuji k tomuto přístupu, jestli se chceme z té složitosti elegantně, s noblesou, a především v duchu práva.

Poslanec Vítězslav Jandák: Jestli dovolíte, pane kolego, být trochu vědoucí. Protože já sám nevím. Já bych se na to zeptal třeba pana předsedy Žáka, jak on dnes jako jsoucí stálý předseda této Rady se cítí – vím, že dobře ne – když se na to podívá, protože tady se může vylíhnout cokoli. Jak bude reagovat?

Pan Václav Žák: Děkuji. Já bych se k tomu nerad vyjadřoval, protože to je věc mezi Sněmovnou, premiérem a bývalými členy Rady a samozřejmě sněmovní komisí. Já bych jenom upozornil na to, že podle zákona má Rada 13 členů a ačkoliv mohou existovat různé názory na to, k čemu došlo v rámci odvolávání, tak si myslím, že toto číslo se tím změnit nedá. Kdyby někdo chtěl argumentovat tím, že by mohlo být zpochybněno rozhodování Rady tím, že by členů ve skutečnosti bylo 25, myslím si, že to by neobstálo. Kdyby se někdo

dožadoval přítomnosti na schůzi Rady, tak by byl odmítnut, protože z hlediska správního řádu to možné není. Domnívám se, že vzhledem k tomu, že rozhodovat v konkrétních kauzách může jenom soud, tak jako je možné se připravovat na různé alternativy, dělat si posudky, ale jejich validita je problematická. V tomto smyslu si myslím, že v této fázi už je asi třeba otevřít prostor pro to, aby ten případ dořešili, případně nějaké exekutivní rozhodnutí vlády.

Ještě bych dodal, že my nemůžeme bez titulů vyplácet peníze. To opravdu udělat nemůžeme. Není to otázka vůle.

Pan Štěpánek: Nejprve odpovím Petru Bratskému. My jsme si skutečně nevzali spacáky a nezabarikádováli jsme se v úřadu Rady a nedomáhali jsme se přítomnosti na Radě touto cestou. Jako civilizovaní lidé jsme se obrátili na soud. Myslím si, že není v této zemi člověk, kterého by se to dotýkalo více, nežli mě, protože jsem v té době byl jakýmsi mluvčím Rady, osobou, která byla nejvíce propírána. Dovolil bych si upozornit, že dnes máme hezké výročí, dnes máme přesně pět let, kdy se to tady odehrávalo, něco, k čemu já s jistou nadsázkou říkám „veřejná poprava v přímém přenosu ČT“. Všimněte si, když tato kauza po pěti letech dospěla ke zcela opačnému výsledku, tedy že jsme nebyli odvoláni, já tady nevidím kamery ČT (to není ČT). Dokonce si dovolím přičinit, kdy dovolíte, poznámku, že ČT, byť rozsudky jsou známé od května loňského roku, dosud neuznala za vhodné alespoň jednou jedinou desetivteřinovou zprávou o tom informovat, když před pěti lety, jak říkám, se konal přímý přenos z té veřejné popravy. ČT tomu věnovala několik debatních pořadů, několik publicistických pořadů. Mám coby bývalý radní jistou pochybnost o tom, zdali ČT postupuje vyváženým způsobem, když nějakému výsledku věnovala několik hodin vysílání a teď nula vteřin.

Ale k meritu věci. Já myslím, že jel několik otázek, které žádají o odpověď, tady je. Pokud vyjdeme z analogie se správním právem, tak si myslím, že analogie s akciovkami je možná a že tam možná ten hlavní problém nebude, že by bylo možné tímto způsobem se domáhat zpochybnění všech rozhodnutí Rady za období 2003 až 2006. Nicméně soudy jsou nezávislé, někdy dokonce i na zdravém rozumu, a nelze vyloučit, že někdo, kdokoli, to uplatnit může. Ale do toho se vám skutečně plést nemohu.

Je tady ovšem jiná otázka, která žádá odpověď. Já nepochybuji o tom, že nás šest, kteří jsme se bránili soudní cestou, se vlastně domohlo jistého verdiktu a vlastně nepochybuji o tom, že s pravomocným rozsudkem a de facto s rozhodnutím předsedy vlády, kterému celá kauza byla dána k dořešení, a předseda vlády ji dořešil tím způsobem, že řekl, že naše

mandáty uplynuly uplynutím šestiletého funkčního období, a jestliže v § 10 zákona o vysílání je napsáno, že členu Rady náleží plat, tečka, tak absolutně nepochybuji o tom, že těmto šesti lidem vznikl nárok na plat.

Na rozdíl od kolegů ze stávající Rady si ovšem myslím, že tím výplatním místem člena Rady – a my jsme tedy byli členové Rady – je Úřad Rady pro vysílání, protože odnikud odjinud po dobu členství v Radě jsem já plat nedostával, a tudíž si myslím, že to bude muset řešit Úřad Rady nějakým způsobem a nevím, jestli nebude muset požádat o navýšení finančních prostředků, nebo jestli to Ministerstvo financí nebo někdo bude řešit nějakým jiným způsobem, ale myslím si, že to není tak nepřipadné, to, že jsme se obrátili dopisy na Úřad Rady, ať nám to vyplatí. Ale – a to je k tomu dotazu, k oněm právním institucím – myslím si, že tady skutečně ještě leží otázka, jestli se to týká těch šesti, kteří se bránili, nebo jestliže množina těch, kterých se to dotýká, je všech 13. Protože na jednu stranu rozsudky máme v ruce my, kteří jsme se individuálně bránili, ale je možné, aby v té samé věci šesti lidí se jakési zrušení týkalo a těch ostatních, kteří se sice nebránili, pro ty to mělo platnost, jako že odvolání byli, a pak nastává ještě jakási podmnožina toho problému, která se dotýká pana docenta Nováka a paní docentky Mackové, to je, co s těmi členy, kteří byli odvoláni a posléze znovu do Rady zvoleni. Tam si umím představit posuny termínů, funkčních období, ale to si myslím, že jsou otázky, na které by mohly právní instituce odpovědět.

Já vám tady nechci radit. Chci pouze poděkovat vám jako komisi a speciálně panu předsedovi, že se této otázce věnoval a že jste tak trošku pomohli v konečné fázi to dotáhnout do jakéhosi konce. (Poslanec Vítězslav Jandák: My v sociální demokracii jsme prostě takoví.) Vy sociální demokraté v roce 2003, před pěti lety, jste nás tedy popravovali.

Poslanec Vítězslav Jandák: Dobře, dnes vám ale ty rány ošetříme. Prosím vás, pánové, berte to jako vtip. Já děkuji panu Štěpánkovi i za vysvětlení i za to, co trošku podpořilo můj názor na můj dotaz na institut a na Ústav státu a práva. Vysvětlil to snad Petrovi lépe než jsem to vysvětlil já. Nechci znovu rozmazávat, dělat tady kauzy. Chci pouze, aby měla komise informace. To je všechno. A do budoucna aby to bylo nějak ošetřeno. To je vše. Ještě pan kolega, a jdeme od bodu.

Poslanec Grebeníček: Jedná se o to, co jste tady prezentoval. Vy jste mluvil o ČT. Teď mi musíte pomoci, jestli se nemýlím. Tenkrát Rada udělila pokutu České televizi, předtím, než jste byli odvoláni. A nikdy ji nezaplatila, protože poté, co jste byli odvoláni, následně to bylo

změněno. A šlo o miliony. O dva. Vidíte, že v šedé kůře mozkové mi ty závitky ještě fungují, takže jste mi odpověděl. Nechci domýšlet, co se tenkrát vlastně rozehrávalo. To je první věc.

Druhá věc – jak jste naznačil – kdo by měl platit – já se teď chci radit pro svoji potřebu. Jistě, bylo by to možné v souladu se zákoníkem práce, ale tam pravděpodobně naběhne tříletá promlčecí lhůta. To znamená, že ve vašem případě ten nárok budete asi muset uplatňovat jiným způsobem a nepochybně tam už žádná promlčecí lhůta nejde, a to je potom orientace na Ministerstvo financí. Podle mého názoru, do jisté míry laického, ale přece jenom ze zkušeností, které jsem musel třeba řešit. Ale vy jste řekl svůj přístup, já jsem ho nechtěl zpochybňovat. Jenom naznačuji, že zákoník práce má lhůtu a ve chvíli, kdy jste to podali, ty tři roky proběhly atd. Nechci na to téma pokračovat. Pan předseda jasně řekl, že bychom měli jít do finále, takže to respektuji.

Poslanec Vítězslav Jandák: Dobře, jsou tady na stole dvě usnesení. První je to, co navrhuji já, abychom se obrátili s dotazem na Parlamentní institut, na Ústav státu a práva a druhé je, abychom toto vzali na vědomí. Petře, je to tak? Dobře.

(konec strany A)

Tři, děkuji, a proti byli tři. Nebylo to přijato. Tak teď je to vaše usnesení, to znamená, že to vezmeme na vědomí a budeme tiše. Čtyři, dobře. Takže to holt komise vezme na vědomí a uvidíme. Carpe diem, užij dne.

Řečník: Já jsem tady navrhl tři body pro případné body, ani se o nich nehlasovalo. Nevadí.

Poslanec Vítězslav Jandák: Já se omlouvám, to je moje chyba, pane kolego.

Řečník: (Mimo mikrofon.) Znovu opakuji, jednak otevřu znovu problém relevantnosti, určitě to bude ta částka, kterou chci, aby nám to tam někdo taky odborně formuloval, a otázka ....., kteří byli vyhozeni a vy jste před chvílí připomněl dvě jména, kteří následně pak znovu byli zvoleni. Tyto dva body budu chtít na Sněmovně projednávat a otevřu to znovu.

Poslanec Vítězslav Jandák: Dámy a pánové, půjdeme k bodu 2, který vypadá, že bude trvat tři hodiny, ale našel jsem racionální řešení. Je to

2.

Informace o stížnostech, které došly na mediální komisi

Přišlo několik stížností na Radu Českého rozhlasu, které se týkají jak personálního obsazení rady, tak činnosti rady a managementu Českého rozhlasu. Za prvé je to stížnost Jakuba Krause, Hany Kopecké, Ireny Tóthové na činnost Rady Českého rozhlasu. To je ta iniciativa „Nechceme přeladit“. Abych hned doplnil – já jsem s nimi jednal, myslím, že jsou v permanentním jednání s ředitelem Českého rozhlasu, včera naposled jsem jim předal další materiál, který potřebovali. Jednání probíhá, a sami zjišťujete, že se situace zklidnila, ve velice příjemné atmosféře, dělné. Některé věci, které přinesli, budou myslím dobré i pro management rádia. Pro mě byly také velice přínosné v tom, že jsem poznal lidi, které zajímá Český rozhlas. Tady to je v běhu a je to v klidu, ty stížnosti se řeší podle bodů, které dali. Nejsou víceméně k nám, ale dostanu se dál k tomu, co chci říct.

Další je stížnost pánů Kotrby, Milana Březiny na porušení zákona radními Českého rozhlasu. A další je stížnost Štěpána Kotrby na porušení kodexu Českého rozhlasu a zákona o Českém rozhlase – to je ve zkratce Kubiceho zpráva. My jsme právě dneska dostali – ráno jsem dostal výroční zprávy Českého rozhlasu, rady. Já tady navrhuji jedno řešení, abychom ty věci nerozpatlaly, neměli pauzu a pak se k nim zase vraceli, že bychom tyto stížnosti projednali v rámci projednávání výroční zprávy o činnosti Českého rozhlasu, která dnes ráno dorazila do Sněmovny. Termín bude do měsíce a současně s tím bychom to probrali, jestli pro to jste. (Ano.)

Otevírám rozpravu a vypadá to, že ji zase zavřu a navrhnu usnesení. Navrhuji, aby stížnosti byly projednány v rámci projednávání výroční zprávy o činnosti Českého rozhlasu, která se bude projednávat do měsíce.

Kdo souhlasí s tímto usnesením? Děkuji.

To byl bod Informace o stížnostech, které dorazily na mediální komisi. Samozřejmě všichni budete a jste už průběžně informováni o tom, jak chodí.

3.

Máme tady **žádost nad přebráním záštity nad Anifestem**. To je festival animovaného filmu, který se každoročně koná v Třeboni a požádali nás, abychom převzali.... Jestli tedy souhlasíte s tím, abych převzal záštitu. Jsem zvědav, jestli zvednete ruku. Kolega Grebeníček ne. V žádosti je „předseda“, teď jsem si to přečetl.

4.

Informace o posledním zasedání stálé komise pro rodinu

Pořad televize Nova – Výměna manželek. K tomuto bodu jsme od té komise nedostali žádné oficiální sdělení a máme pouze informace z tisku, že stálá komise pro rodinu se na nás chce obrátit, prý už to někde běží, se žádostí, abychom zabránili natáčení tohoto pořadu, s ohledem na práva dítěte apod. Vlastně bychom se tím podle mého názoru neměli vůbec zabývat, protože my hodnotíme to, co bylo odvysíláno, nikoli to, co se v kuloárech, v ateliérech a někde připravuje, takže mně tento bod připadá takový zvláštní. Dojde-li ve vysílání k porušení zákona je kompetentním orgánem Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Rada nemůže zasahovat proti pořadu, jenž nebyl odvysílán nebo jenž se teprve natáčí. To by byla předběžná cenzura a ta u nás není povolena. Cituji přesně. Myslím, že tento bod... Komise ani rada nemůže zasahovat proti pořadu, jenž nebyl odvysílán nebo jenž se teprve natáčí. To by byla předběžná cenzura a ta u nás není povolena.

To je usnesení. Kdo je pro něj? Děkuji.

Co k tomu chcete diskutovat, když nevíme, o co jde. Mně připadá, že to sem vůbec nepatří.

Poslanec Bratský: Já jsem oblíbený člen komisí, tak jsem člen i komise pro rodinu, tak jsem k tomu chtěl něco říct. Já jsem pro usnesení hlasoval, my jsme tam pátrali po různých věcech a opravdu tam šlo o práva dětí, která jsme v komisi hodnotili. My jsme se bavili i s radou a pan předseda mi dneska sděloval, že přišli na zajímavé řešení, které se mi docela zamlouvá. Za práva dětí zodpovídají do určitého věku rodiče, tam je to jasná zodpovědnost rodičů. Ti mají s Novou smlouvu, pokud vím, tam je to také v pořádku, ale pokud někdo může vyhodnotit, že práva dětí byla porušena, a to i jejich vlastními rodiči, v tom kterém jednom konkrétním pořadu, může se obrátit přes příslušný odbor sociální péče atd. na obvodních úřadech měst, kam spadají rodiny, které tam žijí, vznést tuto pochybnost. Tyto úřady mají určité pravomoci, mohou děti ve svém obvodu chránit a bránit, můžou z toho být dokonce

i žaloby, pak nejspíš žaloby na jejich rodiče, nikoli na televizi, která to natáčí, protože tam by skutečně došlo v rámci těch rodin možná i k odebrání dětí těm rodičům, kteří nedokážou zajistit péči, kterou by děti v určitém věku měly mít. Nebudeme to rozebírat. Já jsem velmi rád hlasoval pro to dnešní usnesení, které se týká mediálních věcí, jako člen komise pro rodinu. K posuzování dětí budu některé věci vyhodnocovat jinak a jinde a na jiných postech.

5. Různé

Rád bych určil zpravodaje sněmovních tisků. Dívám se na Olinku Zubovou. Mluvili jsme tady o rozhlase a myslím, že bych poprosil Olinku, aby byla zpravodajkou pro zprávu Rady Českého rozhlasu.

(Poslanec Pleva hovoří mimo mikrofon.)

Já to chci probrat s Walterem Bartošem. Ty bys chtěl televizi? Pojd'te to jednou přehodit, nebo to už mají tak nacvičené? (Další diskuse mimo mikrofon.) Já jsem chtěl, abys ty dělal zprávu o velké radě – tam napište Plevu, to je v pořádku. A máme tu jenom ten rozhlas. Já jsem chtěl aspoň malou změnu v tom, že by Olinka dělala rozhlas. Dobře, vy jste spíš konzervativní. Takže Olinka bude dělat televizi, Ježek bude dělat rozhlas a ty si vezmeš velkou radu a my k tomu řekneme pár hřejivých slov.

Dámy a pánové, děkuji, pokud někdo z kolegů něco nemá nebo někdo z hostů by něco nechtěl říct. Hlásí se pan kolega.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Trochu je to nadčasové. Pane předsedo, budete mít svátek ve vaší straně, významné výročí. My vám přejeme všechno nejlepší a i tu jednu z vážných chyb, kterou jste udělali v dějinách sociální demokracie, že jste pustili levicové křídlo do sólové polohy, tak vám to promíjíme.

Poslanec Vítězslav Jandák: Děkuji mockrát. Ostatní kolegové mi nepřejí, nedá se nic dělat. Je to 130. výročí. Děkuji.

***